



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **B. J.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Rouskem,
sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, Odbor dopravy a silničního
hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, č. j. KUUK/75531/2019/DS,
JID: 91964/2019/KUUK/Pan,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, č. j. KUUK/75531/2019/DS, JID: 91964/2019/KUUK/Pan, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, Odbor přestupkových agend, (dále jen „magistrát“) ze dne 10. 9. 2018, č. j. MM/OPA/ODN/155246/18/R, zn. DN00691/2018/Man, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a v souladu s § 35 písm. b) a c) a § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu mu uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců a současně mu podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 14. 3. 2018 v 12:36 hodin na silnici č. I/30 na 30,833 km za kruhovým objezdem Úžín ve směru jízdy na centrum Ústí nad Labem, řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia, registrační značky „X“, když předjížděl nákladní motorové vozidlo na přechodu pro chodce a v jeho těsné blízkosti.
3. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné právní posouzení skutku. Uvedl, že v místě předjíždění platila protichůdná dopravní značení a konstatoval, že nemohl očekávat, že za vodorovným dopravním značením podélné přerušované čáry bude umístěno vodorovné dopravní značení přechodu pro chodce, a to za situace, kdy svislá dopravní značka přechodu pro chodce byla umístěna za či na samé hraně určené hranice pro umístění svislého upozorňujícího dopravního značení. Žalobce dodal, že předjížděcí manévr započal na podélné přerušované čáře v souladu s dopravními předpisy a taktéž jej na podélné přerušované čáře v souladu s dopravními předpisy dokončil. Doplnil, že podélná přerušovaná čára byla v místě předjíždění a před ním velmi nekvalitní. Žalobce konstatoval, že svislá informativní značka přechodu pro chodce pro něj byla v momentě předjíždění neviditelná a nezjistitelná, neboť tato značka byla umístěna na úrovni samotného přechodu pro chodce a žalobci bránil v tomto směru ve výhledu předjížděný nákladní vůz, který žalobce předjížděl v souladu s dopravními předpisy. Deklaroval, že mu nemůže být kladeno za vinu předjíždění, které prováděl v souladu s vodorovným dopravním značením, přičemž přestupek, který je mu kladen za vinu, je důsledkem protichůdného dopravního značení. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 10/2012-26, a ze dne 16. 4. 2015 (žalobce nesprávně uvedl 14. 11. 2014 – pozn. soudu), č. j. 7 As 55/2015-29. K výše citovaným rozsudkům žalobce podotkl, že je třeba dbát precedenčních aspektů judikatury Nejvyššího správního soudu, k čemuž poukázal na jeho rozsudek ze dne 16. 8. 2006, č. j. 1 Aps 2/2006-68. Žalobce dodal, že uvedenou argumentaci správní orgány ve správním řízení zcela ignorovaly.
5. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, a ze dne 26. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 176/96. Žalobce konstatoval, že nedostatek důvodů rozhodnutí spočívá v tom, že žalovaný se nedostatečně a nepřesvědčivě vypořádal s jeho argumentací, důkazy provedl ledabyle a rozhodl i přes zásadní pochybnosti. Žalobce sdělil,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že magistrát se nevypořádal s argumentací rozpornosti a protichůdnosti dopravního značení a žalovaný k tomu toliko uvedl, že před přechodem pro chodce je vodorovné dopravní značení č. V 2b, přičemž tato skutečnost odporuje žalobcem předloženým důkazům. Žalovaný zcela opomněl odvolací námitku, že žalobce nemohl včas zahlédnout svislou informativní dopravní značku č. IP 6 – přechod pro chodce, když mu ve výhledu bránil předjížděný nákladní vůz. Dále magistrát zneužil své správní uvážení a deformoval důkazy, když označil za zkreslené snímky obrazovky, které žalobce předložil k prokázání postavení výstražné dopravní značky č. A 11 – přechod pro chodce, pro jejich černobílou povahu, ačkoliv byly barevné. Stejně tak magistrát uvedl nepravdivou informaci o nekvalitě vodorovného značení v místě předjíždění, která byla zcela tristní, přičemž žalovaný předmětnou argumentaci v napadeném rozhodnutí zcela opominul. Ke zneužití diskreční pravomoci žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2006, č. j. 5 As 36/2006-48. Dále žalovaný nevypořádal odvolací námitku, že žalobce může činit vše, co není zákonem zakázáno, tedy i předjíždět za dopravní situace, kdy existuje protichůdné dopravní značení.

6. Žalobce konstatoval, že magistrát i žalovaný se nevypořádali s jím navrženými důkazy fotografiemi a videozáznamem, které magistrátu zaslal dne 18. 5. 2018, čímž zatížily řízení vadou opomenutých důkazů. Stejně tak byly opomenuty žalobcem navržené důkazy místním šetřením a znaleckým posudkem, když jejich neprovedení nebylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno, k čemuž žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 89/2016-25, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000, ze dne 10. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 663/2000, a ze dne 25. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 67/2000.
7. Žalobce sdělil, že magistrát rozhodoval na základě fotografií, které pořídil při místním šetření z místa předjíždění, aniž by žalobce o tomto místním šetření vyrozuměl a dal mu tak možnost se místního šetření zúčastnit. Ve vytýkaném postupu žalobce spatřoval nezákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí, k čemuž rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 124/2015-47.
8. Žalobce dále uvedl, že řízení bylo nezákonné, jelikož si odporovala odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí ve vztahu ke vzdálenosti umístění výstražné dopravní značky č. A 11 – přechod pro chodce od samotného přechodu pro chodce (prvostupňové rozhodnutí 50-100 m, napadené rozhodnutí 170 m).
9. Žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav s ohledem na rozporuplnost dopravního značení a uvedl, že při řízení o přestupcích platí obdobné principy jako v trestním řízení, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, a ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08. Žalobce uvedl, že obviněný z přestupku není povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení, není povinen se hájit, tedy uvádět tvrzení či předkládat důkazy, přičemž je povinností správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (zásada materiální pravdy), k čemuž žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2011, č. j. 2 As 78/2010-49, a ze dne 6. 1. 2011, č. j. 7 As 104/2010-88. Správní orgán je rovněž v řízení zahájeném z moci úřední povinen zjišťovat skutečnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost (zásada vyšetřovací), k čemuž poukázal na usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, a na rozsudek ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15. Žalobce pokračoval, že převzetí podkladů pro rozhodnutí od jiného správního orgánu, nezabývá správní orgán odpovědností za zajištění dostatečného důkazního standardu pro dané řízení, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 As 16/2011-98.

10. Závěrem žalobce uvedl, že došlo k deformaci důkazu videozáznamem na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, z něhož je patrné, že žalobce započal s předjížděcím manévrem v čase 00:03 (čas záznamu 12:34:14) ve vzdálenosti zhruba 50-70 m před přechodem pro chodce, kdy je vyloučeno, aby v daný okamžik bylo možné zahlédnout vodorovné značení č. V 7a – přechod pro chodce. Následně probíhal předjížděcí manévr, kdy se žalobce před předjížděné vozidlo dostal teprve v čase 00:05 (čas záznamu 12:36:16), a to již zcela na úrovni přechodu pro chodce, tedy bez možnosti jakékoliv dřívější reakce k zařazení se za předjížděné vozidlo a taktéž k zahlédnutí informativní značky č. IP 6 – přechod pro chodce. Žalobce se zařadil v čase 00:07 (čas záznamu 12:36:18) již zcela na úrovni policejního vozidla. Žalobce odmítl závěr žalovaného, že z videozáznamu je patrné, že žalobce začal předjíždět až po projetí kolem výstražné dopravní značky č. A 11 – přechod pro chodce a v takové vzdálenosti, kdy bylo vodorovné značení č. V 7a – přechod pro chodce již viditelné, přičemž měl žalobce předpokládat, že při předjíždění v daném místě se již nestačí včas zařadit před předjížděné vozidlo před přechodem pro chodce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Dále žalovaný především konstatoval, že přibližně 60 m za kruhovým objezdem ve směru jízdy na Ústí nad Labem bylo umístěno svislé výstražné dopravní značení č. A 11 – přechod pro chodce, které bylo umístěno v souladu s § 4 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“) ve vzdálenosti přibližně 170 m před přechodem pro chodce. Přechodu pro chodce rovněž předcházelo vodorovné dopravní značení č. V 2b – podélná čára přerušovaná, která se používá k vyznačení a oddělení jízdních pruhů v úseku, kde čára přerušovaná přechází v čáru souvislou nebo k upozornění na místo vyžadující zvýšenou pozornost, v tomto případě přechod pro chodce. Žalovaný sdělil, že dle videozáznamu žalobce začal předjíždět, až po projetí kolem výše uvedené výstražné dopravní značky č. A 11 a v takové vzdálenosti, kdy bylo vodorovné značení č. V 7a – přechod pro chodce viditelné, přičemž měl předpokládat, že při předjíždění v daném místě se již nestačí včas zařadit před předjížděné vozidlo před přechodem pro chodce. Žalovaný konstatoval, že z fotografií je zřejmé, že vodorovné značení nebylo sjeté a porušené a bylo pro řidiče jasně viditelné. Žalovaný odmítl námitku protichůdnosti dopravního značení s poukazem na § 76 odst. 2 zákona o silničním provozu s tím, že svislé stálé dopravní značky jsou nadřazeny vodorovným dopravním značkám.
12. Žalovaný sdělil, že skutkový stav byl bezpečně zjištěn (videozáznam a fotografie), a tudíž nebylo nutné provádět žádné žalobcem navrhované dokazování, což bylo odůvodněno i na str. 5 prvostupňového rozhodnutí. Magistrát do správního spisu doplnil fotografie z místa předjíždění, se kterými měl žalobce a jeho zmocněnec možnost se seznámit při ústním jednání, kterého se však ani jeden nezúčastnil. K námitce rozporných závěrů magistrátu a žalovaného sdělil, že magistrát uvedl vzdálenost umístění dopravní značky č. A 11 všeobecně dle zákona, kdežto žalovaný uvedl přibližnou vzdálenost naměřenou na portálu Google mapy. K namítané deformaci důkazu žalovaný sdělil, že trvá na zjištěních Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyplývající z videozáznamu a fotodokumentace, která učinil v napadeném rozhodnutí, tedy že žalobce započal s předjížděním poté, co projel kolem výstražné značky přechodu pro chodce a zároveň začal předjíždět nákladní vůz cca 50-70 m před vodorovnou dopravní značkou dopravní přechod, kdy tuto musel už vidět, a tudíž musel odhadnout, že se již nedokáže včas zařadit před předjížděné vozidlo před přechodem pro chodce.

Replika a další vyjádření žalobce

13. Žalobce konstatoval, že vyjádření žalovaného toliko opakuje odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil existenci protichůdnosti vodorovného dopravního značení podélné přerušované čáry a přechodu pro chodce. Žalobce podotkl, že setrvává na svých dřívějších tvrzeních, přičemž žalovaný nesdělil nic nového.
14. Žalobce soudu sdělil, že v místě předjíždění došlo k přemalování vodorovného dopravního značení, přičemž předmětný přechod pro chodce se na místě již nevyskytuje.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovýmto způsobem projednání věci souhlasili.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 21. 3. 2018 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Ústí nad Labem, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit tím, že dne 14. 3. 2018 v 12:36 hodin na silnici č. I/30 na 30,833 km za kruhovým objezdem u zastávky MHD Úžín ve směru jízdy na centrum Ústí nad Labem, řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda Fabia, registrační značky „X“, kdy předjížděl nákladní motorové vozidlo na přechodu pro chodce. Přílohou oznámení byl i úřední záznam ze dne 20. 3. 2018, fotografie dokladů žalobce a jeho vozu z místa přestupku, fotografie předmětného přechodu a výstražné dopravní značky přechodu pro chodce a CD s videozáznamy přestupkového jednání.
19. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát vydal ve věci příkaz, proti němuž žalobce podal odpor. Následně se konalo dne 21. 5. 2018 ústní jednání bez přítomnosti žalobce či jeho zmocněnce. Dále žalobce zaslal magistrátu písemné vyjádření k údajnému Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupku ze dne 18. 5. 2018 a emaily se snímky z portálu Google mapy a soubor „Videonahrávka.mp4“, který však není obsahem správního spisu. Následně byl žalobce natřikrát upozorňován na možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a předvoláván k ústnímu jednání, z jehož účasti se nakonec omluvil, stejně jako jeho zmocněnec. Magistrát do správního spisu založil fotografie z místa předjíždění a konal ústní jednání dne 30. 7. 2018 bez přítomnosti žalobce či jeho zmocněnce, načež vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal odvolání, které doplnil dalšími snímky z Google map. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

20. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z něhož vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
21. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
22. Soud se nejprve zabíral námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaný se nedostatečně a nepřesvědčivě vypořádal s argumentací žalobce, důkazy provedl ledabyle a rozhodl i přes zásadní pochybnosti. K tomuto soud nejprve podotýká, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří pro účely soudního přezkumu jeden celek, a to s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení. Současně soud uvádí, že nedostatek důvodů napadeného odůvodnění nelze spatřovat toliko v důvodech, se kterými žalobce nesouhlasí, ale v jejich absenci. Zrovna tak soud zdůrazňuje, že správní orgán nemusí reagovat na každou jednu konkrétní námitku samostatně, postačí, pokud odůvodnění rozhodnutí tvoří logicky propojený celek úvah, v jehož konkurenční námitky neobstojí (srov. judikaturu shora).
23. Magistrát v prvostupňovém rozhodnutí se na str. 3 zabýval námitkou protichůdnosti dopravního značení, kterou odmítl s tím, že protichůdnost byla vyvrácena doplněnými fotografiemi z místa předjíždění, na nichž je zachycena výstražná svislá dopravní značka č. A 11 přechod pro chodce. Žalovaný se s námitkou protichůdnosti dopravního značení vypořádal na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde obdobně především poukázal na existenci vodorovné dopravní značky č. V 2b – podélná přerušovaná čára, která předchází místo vyžadující zvýšenou pozornost, v daném případě přechod pro chodce. Současně upozornil na existenci výstražné svislé dopravní značky č. A 11 – přechod pro chodce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s tím, že svislé dopravní značky jsou nadřazené dopravním značkám vodorovným. Žalobce při své jízdě tuto svislou výstražnou dopravní značku míjel a musel tedy v nedaleké vzdálenosti přechod pro chodce očekávat. Ačkoliv se odůvodnění obou správních orgánů rozcházejí v tom, v jaké vzdálenosti byla uvedená dopravní značka umístěna (magistrát uvedl 50-100 m před přechodem, žalovaný zhruba 170 m před přechodem), nedosahuje tento nedostatek takové intenzity, aby měl za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí rovněž podotkl, že účastník dopravního provozu se musí řídit dopravním značením i tehdy, když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné, přičemž se nejednalo o mimořádnou dopravní situaci, která by žalobce opravňovala nerespektovat dopravní značení. Soud tedy uvedené námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil, jelikož žalovaný námitku protichůdnosti dopravního značení dostatečně vypořádal.

24. K žalobcem navrženým důkazům videozáznamem, fotografiemi, místním šetřením a znaleckým posudkem žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Správní orgán měl po posouzení všech důkazů skutkový stav věci za zjištěný a o vině obviněného neměl žádné pochybnosti. Provedení znaleckého posudku a místního šetření by bylo nadbytečné.*“ Žalovaný tedy konstatoval, že skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a další důkazy nebylo záhodno provádět. I když v uvedeném odůvodnění výslovně zmínil toliko důkazy místním šetřením a znaleckým posudkem, je z kontextu odůvodnění patrné, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn a že konstatované důvody dopadají na další žalobcem navrhované důkazy, tedy i na videozáznam a fotografie. Soud tedy rovněž nepřisvědčil námitce opomenutých důkazů.
25. Dále žalobce namítal, že bylo rozhodováno na základě fotografií, které pořídil magistrát při místním šetření z místa předjíždění, aniž by žalobce o tomto místním šetření vyrozuměl a dal mu tak možnost se místního šetření zúčastnit. K tomuto soud konstatuje, že ohledně předmětných fotografií založených do spisu magistrátem se nejednalo o důkaz ohledáním prováděný mimo ústní jednání podle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o kterém by musel být žalobce vyrozuměn, ale jednalo se o listinné důkazy prováděné při ústním jednání konaném dne 30. 7. 2018. Žalobce měl tudíž možnost se s těmito důkazy seznámit před vydáním prvostupňového rozhodnutí a zároveň se k nim vyjádřit, což však ze své vůle neučinil a z účasti na ústním jednání se omluvil. Následně měl žalobce možnost vyjádřit se k obsahu těchto důkazů v odvolacím řízení. Soud tedy nepřisvědčil ani této žalobní námitce.
26. Dle § 4 zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen
 - a) chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu,
 - b) řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích,

c) řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

27. Dle § 4 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, se výstražné značky zpravidla umísťují před označovaným místem mimo obec ve vzdálenosti 100 až 250 m, v obci 50 až 100 m. Není-li možné z vážných důvodů stanovené rozmezí vzdálenosti dodržet, doplní se výstražná dopravní značka o dodatkovou tabulku „Vzdálenost“ s udáním skutečné vzdálenosti k označovanému místu. Na stezce pro cyklisty a stezce pro chodce a cyklisty lze tuto vzdálenost zkrátit.
28. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a deformace důkazu policejního videozáznamu soud sděluje, že v posuzovaném případě byl skutkový stav zjištěn dostatečně policejním videozáznamem ze zadní kamery policejního vozu, na němž je zachycen předjížděcí manévr žalobce počínající několik desítek metrů před a pokračující na přechodu pro chodce, a fotografiemi doplněnými magistrátem z místa předjíždění, z jejichž sekvence je v kombinaci s mapou z místa předjíždění z portálu Google mapy ze dne 21. 5. 2018 patrné, že ve vzdálenosti zhruba 200 m před přechodem pro chodce byla umístěna výstražná svislá dopravní značka č. A 11 – přechod pro chodce. Jelikož se nejednalo o obec, dopravní značka byla umístěna v rámci zákonného rozmezí 100 až 250 m. Z uvedených důkazů je tedy zřejmé, že žalobce před započítím předjíždění projel kolem výstražné svislé dopravní značky č. A 11 – přechod pro chodce, a tudíž musel v následujících nejbližších zhruba 250 m očekávat výskyt přechodu pro chodce a počítat s tím, že pokud předjížděcí manévr započne ještě před přechodem pro chodce, nebude schopen s největší pravděpodobností předjíždění dokončit v bezpečné vzdálenosti před přechodem pro chodce. S ohledem na uvedené je zcela irrelevantní, zda žalobce při započítí předjíždění vozidla mohl či nemohl vidět svislou informativní značku č. IP 6 – přechod pro chodce, nebo samotné vodorovné dopravní značení č. V 7a – přechod pro chodce, neboť několik okamžiků před započítím předjíždění viděl výstražnou svislou dopravní značku upozorňující na nedaleký přechod pro chodce, a tudíž měl této okolnosti přizpůsobit způsob své jízdy a nezapočít s předjížděním před nedalekým přechodem pro chodce. Žalobce rovněž namítal nekvalitní provedení vodorovné dopravní značky podélné přerušované čáry a její rozpornost s ostatním dopravním značením. K tomuto soud konstatuje, že podstatným dopravním značením, kterým se měl žalobce řídit, byly shora uvedené svislé dopravní značky, a tudíž kvalita provedení vodorovného dopravního značení byla irrelevantní, přičemž žalobce ostatně ani nenamítal, že by kvalita byl natolik nízká, že by vůbec nebylo možné vodorovné dopravní značky rozpoznat. Naopak žalobce namítal protichůdnost dopravního značení spočívající v podélné přerušované čáře, která umožňuje předjíždění, přičemž tato přecházela v samotný přechod pro chodce. Zde soud podotýká, že se nejednalo o žádnou protichůdnost dopravního značení. Svislé dopravní značení je nadřazeno vodorovným dopravním značkám dle § 76 odst. 2 zákona o silničním provozu a užitá podélná přerušovaná čára č. V 2b se užívá k oddělení jízdních pruhů v úseku vyžadujícím zvýšenou pozornost, jako je např. nyní aktuální přechod pro chodce.
29. Soud tedy neshledal, že by byl důkaz videozáznamem z policejního vozu správnými orgány kterak deformován, přičemž skutkový stav věci byl zjištěn tak, aniž by o něm existovaly

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí o přestupku žalobce ve smyslu § 3 správního řádu. Soud se tedy neztotožnil ani s těmito žalobními námitkami.

30. Daný případ se podstatně odlišuje od případu řešeného rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2012, č. j. 7 As 10/2012-26, a ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015-29, (jde o opakované posouzení totožného případu Nejvyšším správním osudem po předchozím zrušení rozsudku krajského soudu), a to právě ve skutečnosti, že v daném případě byly v rozhodném úseku komunikace oproti případu posuzovaném výše uvedenými rozsudky Nejvyššího správního soudu umístěny svislé dopravní značky, které mají přednost před vodorovným dopravním značením. Argumentace citovanými rozsudky je v daném případě tedy dle soudu nepřiléhavá.
31. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Soud rovněž pro úplnost poznamenává, že následná změna dopravního značení na dotyčném úseku komunikace nemůže mít pro posouzení věci v rámci správního soudnictví žádný význam, neboť rozhodná je skutečnost, že v rámci správního řízení byl jednoznačně prokázán rozhodný skutkový stav týkající se dopravního značení v době, kdy se žalobce dopustil přestupku. Následná změna dopravního značení nemůže mít vliv na skutečnost, že žalobce se předmětným dopravním značením neřídil a předmětného přestupku se dopustil.
33. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a soud z obsahu spisu nezjistil, že by žalovanému vznikly nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. října 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)